

MISSÄ VIRHE? ²⁰

Huomatuimmat ja vastuunalaisimmat niistä, jotka vastustavat erillisrauhan solmimista Brestin ehdoilla, ovat esittäneet argumenttiansa olemuksen seuraavalla tavalla:

||| ” — — — — —
 — — — — —
 — — — — — ...”

Tässä on esitetty kiteytetyimmät, tärkeimmät argumentit, jotka on muotoiltu melkein pä päätöslauselmaksi. Argumenttien erittelyn mukavuutta silmällä pitäen olemme numeroineet kunkin erillisen ehdotuksen.

Näitä argumentteja tarkasteltaessa pistää heti silmään kirjoittajain perusvirhe. He eivät sano halaistua sana valankumouksellisen sodan tämän hetken konkreettisista edellytyksistä. Se, mikä rauhan kannattajilla on tärkeimpänä perusajatuksena, nimittäin että *tällä hetkellä* emme voi sotia, juuri se on sivuutettu. Vastaukseksi — vastaukseksi vaikkapa minun teeseihini *, jotka ovat kirjoittajille vallan hyvin tunnettuja tammikuun 8 pstä lähtien, — esitetään vain yleisiä ajatuksia, abstraktioita, jotka muuttuvat väistämättömästi korulauseiksi. Sillä jokainen yleinen historiallinen näkökanta, jota sovelletaan erilliseen tapaukseen erittelemättä erikoisesti juuri kyseisen tapauksen ehtoja, muuttuu korulauseeksi.

Ottakaa ensimmäinen päätelmä. Sen „ytimenä” on moite, huudahdus, deklamointi, yritys saada vastustaja „häpeämään”, vetoaminen tunteisiin. Katsokaa, miten tyhmiä te

* Ks. Teokset, 26. osa, ss. 427—435. Toim.

olette: imperialistit, jotka „julistavat” tarkoitusperäkseen proletaarisen vallankumouksen nujertamisen, hyökkäävät teitä vastaan, mutta te vastaatte suostumalla solmimaan rauhan! Mutta meidän argumenttimehan, kuten kirjoittajat vallan hyvin tietävät, on sellainen, että kieltäytymällä raskaasta rauhasta me *juuri teemmekin* viholliselle *helpomaksi* proletaarisen vallankumouksen kukistamisen. Ja juuri tämä argumenttimme on vahvistettu (esimerkiksi minun teeseissäni) useilla konkreettisilla viittauksilla armeijan tilaan, sen luokkakokoonpanoon j.n.e. Kirjoittajat ovat kiertäneet kaiken konkreettisen, ja tuloksena on sisälyksetön korulause. Sillä jos vihollinen „julistaa” tarkoitusperäkseen vallankumouksen kukistamisen, niin huono on se vallankumousmies, joka valitsemalla ilmeisen kelvottoman vastarintamuodon juuri saakin aikaan siirtymisen vihollisen tarkoitusperien „julistamisesta” niiden *toteuttamiseen*.

Toinen argumentti: „moitteet” voimistuvat. Tehän muka suostutte rauhaan heti, kun vihollinen on tehnyt ensimmäisen rynnistyksensä... Ihankohan kirjoittajat vakavissaan luulevat, että tämä on vakuuttavaa niille, jotka tammikuusta lähtien, kauan ennen „rynnistystä”, ovat eritelleet tällä hetkellä vallitsevia voimasuhteita ja sodankäynnin konkreettisia edellytyksiä? Eikö se todellakin ole sanahelinää, kun „moitetta” pidetään vastaväitteenä erittelyä vastaan??

Meille sanotaan, että suostuminen rauhaan näissä olosuhteissa „on maailman proletariaatin etujoukon antautumista maailman porvariston edessä”.

Taaskin korulause. Yleisiä totuuksia paisutellaan niin kovasti, että ne tulevat virheellisiksi ja muuttuvat deklamaatioksi. Saksan porvaristo ei ole „maailman” porvaristo, sillä Englannin ja Ranskan kapitalistit *tervehtivät* meidän kieltäytymistämme allekirjoittamasta rauhaa. Yleensä puhuen „antautuminen” on huono juttu, mutta tämä kunnioitettava totuus ei ratkaise jokaista erillistä tilannetta, sillä antautumiseksi voidaan sanoa myös luopumista taiselusta, kun ehdot ovat ilmeisen epäedullisia, mutta *sellainen* antautuminen on vakavan vallankumousmiehen velvollisuus. Yleensä puhuen antautumista oli myös se, että suostuttiin menemään III Duumaan, suostuttiin allekirjoittamaan rauha Stolypinin kanssa, kuten siihen aikaan

meidän „vasemmistolaisilla” deklamoijillamme oli tapana sanoa.

Me olemme etujoukko vallankumouksellisen aloitteen mielessä, se on kiistämätöntä, mutta että me olisimme etujoukko etumaisen imperialismin voimia vastaan käytävän sotilaallisen kamppailun mielessä, se on...*

*Kirjoitettu
helmikuun 23 tai 24 p:nä 1918*

*Julkaistu ensi kerran v. 1929
XI Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

* Tässä käsikirjoitus katkeaa. *Toim.*